

Sygn. akt II CSK 610/19

POSTANOWIENIE

Dnia 24 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości dłużnika K. O.
przeciwko P. Spółce Akcyjnej
z siedzibą w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 września 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 3 czerwca 2019 r., sygn. akt [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek pozwanej o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód Syndyk Masy Upadłości „K.” K. O. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w R. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 3 czerwca 2019 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 13 grudnia 2018 r., którym oddalono powództwo przeciwko P. S.A. z siedzibą w W. o zapłatę 460 212,85 zł.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze powołano się na przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Oczywiście zasadność składanej skargi powód wiąże z nieuwzględnieniem przez sądy rozpoznające sprawę faktu, że na etapie przedsądowym strony prowadziły zaawansowane rozmowy mające na celu zaspokojenie roszczeń powoda, a także z okolicznością, że sądy orzekające w sprawie nie zidentyfikowały podstawy roszczenia, co - zdaniem skarżącego - uniemożliwiało orzeczenie o jego przedawnieniu.

Ponadto skarżący dostrzega w sprawie istotne zagadnienie prawne, polegające na konieczności ustalenia, czy nabycie mienia przez pozwanego w toku postępowania uwłaszczeniowego, prowadzonego na podstawie ustawy o komercjalizacji i restrukturyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” powoduje, że podmiot ten w świetle art. 34 ust. 4 tejże ustawy zobowiązany jest do stosownej rekompensaty na rzecz podmiotów, których prawa w ten sposób zostały naruszone.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Skarżący nie wskazał, jakie przepisy prawa zostały naruszone poprzez wskazane przez siebie okoliczności, nie uzasadnił też, w jaki sposób wymienione

kwestie wpłynęły na wydanie oczywiście nieprawidłowego wyroku. Na marginesie należy dodać, że na mocy art. 398³ § 3 k.p.c. ocena okoliczności faktycznych sprawy nie może stać się zarzutem skargi kasacyjnej.

Także zagadnienie prawne przedstawione przez skarżącego nie uzasadnia potrzeby przyjęcia skargi do rozpoznania. Sądy rozpoznające sprawę nie wykluczyły bowiem możliwości zwrotu równowartości poniesionych nakładów w sytuacji objętej art. 34 § 4 u.k.r. P., tj. nie wypowiedziały się negatywnie w tej kwestii prawnej. Przeciwnie, dokonując wykładni tego przepisu w sposób powszechnie przyjmowany w nauce i praktyce prawa, tj. niewymagający ingerencji Sądu Najwyższego, co do zasady dopuściły taką możliwość. Wskazały jednak, że w niniejszym postępowaniu powód nie zdołał wykazać, czy nakłady na nieruchomości nabyte na podstawie umowy zawartej ze Skarbem Państwa zostały dokonane przez którąś ze stron umowy czy też przed podmiot trzeci, ani też w jakim okresie zostały poczynione. Dopiero bowiem wykazanie tych okoliczności uzasadniałoby istnienie roszczenia powoda. Przyczyną nieuwzględnienia roszczenia powoda było zatem jego niedostateczne wykazanie w sferze faktycznej, nie zaś sposób wykładni przepisu prawa dokonany czy wybrany przez sądy *meriti*. Na mocy przywołanego zaś art. 398³ §3 k.p.c. do kognicji Sądu Najwyższego nie należy powtórna ocena stanu faktycznego sprawy.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c.